

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 11 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 81

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρολεν Σιάλβα.— Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.— ΚΟΜΗΣΣΑ
 ΔΕΛΑΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀπελπισία του μετεβλήθη εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν, καὶ ἡ θορυβώδης τῶν σκέψεων παρόρμησις εἰς ὄδυνηράν καὶ δύσφορον καρτερίαν· ὅταν δὲ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ πνεῦμά του εἶχε λάβει σχετικὴν ἡρεμίαν, μετέβη πάλιν εἰς τῆς μάμμης, ἣν πρό πολλοῦ δὲν εἶχεν ἴδει. Ἡ ὄψις τῆς Βέρθας λυπηρῶς πρὸς αὐτὸν προσέκρουσεν. "Ἡθελε τίς εἶπει ὅτι ἡ ἀνθρώπτης, ἣτις ἄλλοτε ἐχαρκαχτήριζε τὴν εὐρωστον κόρην, εἶχεν ὡς ἐκ θαύματος ἐξαφανισθῆ· τὴν ζωηράν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν της εἶχε διαδεχθῆ πελιόνη ἀχρότης, τὸ ἀκριβῶς ὡσεὶδὲς τοῦ προσώπου της εἶχε μεταβληθῆ εἰς σκελετώδη ἰσχύοτητα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της βεβυθισμένοι ἐντὸς τῶν κειωμάτων τῶν ἐξήστραπτον ὑπὸ λάμψεως πυρετώδους καὶ ἀπαισίου.

— Τί σοι συνέβη, Βέρθα; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ μειλιχίου τόνου ἐνδιαφέροντος. . . Ὑποφέρεις...

— Ναι... ναι... ὑποφέρω... τόσον ὑποφέρω, ὥστε αἰσθάνομαι ἐν τῇ ψυχῇ μου τί, τὸ ὅποιον με κατασπαράττει, με καταβιβρώσκει, με φονεύει.

— Καὶ ἐστῆριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ὤλων, ὅπως εὖρα ἀνακούφισιν τοῦ καιοντος μετώπου της.

Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὁδὸν μετὰ τρομερᾶς καὶ ὀργίλου ἐνατενίσεως.

— ὦ, τῶν ἀτίμων . . . τῶν ἀνάνδρων, προσθέτουσι τὴν χλεύην πρὸς τῇ ὕβρει . . . Μὲ περιγεῶσι παραθέτοντες τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὴν θέαν τῆς εὐτυχίας των. . . Ἴδὲ αὐτούς, Ράλφε . . . Ἴδὲ με πόσῃν τρυφερότητά

περιβάλλει αὐτήν, πόσῃ γλυκεῖα καὶ ἀγαπητῇ θέλει εἶναι εἰς αὐτήν ἡ ἐκφρασις τοῦ λόγου του. Φαίνεται ὅτι κατέχεται ὑπὸ τῆς ἡδύτητος τῶν θωπειῶν... καὶ αὐτῆ... αὐτῆ... ἡ ὑποκριτής...

— Σιώπα, ἤσυχασον, διέκοψεν αὐτήν ὁ Ράλφος, θέτων τὴν λεπτὴν καὶ ἀβρὰν χεῖρά του ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀδελφῆς του... Προσεύχου θερμῶς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ οὕτως θέλει κατασυντρίψει τὸν καταβιβρώσκοντα τὰ σπλάγχχνα σου ὄφιν.

— Νὰ ἤσυχάσω... νὰ προσευχηθῶ... ὄχι, ὄχι, ὄχι... θέλω νὰ ἐκδικηθῶ. . . ναι, ναι, θὰ ἐκδικηθῶ ἀνευ οἴκτου, ἀνευ συμπαθείας, καὶ ἂν ὄφειλον νὰ χάσω ὄχι ἀπαξ, ἀλλὰ χιλιάκις τὴν ζωὴν μου.

Καὶ παρατηρήσασα μὲ βλέμμα πλήρες μίσους καὶ ὀργῆς τοὺς δύο νέους, κάμψαντας ἄλλην ὁδόν, καὶ μὴ σκεπτομένη πλέον νὰ ἀκούσῃ τὰς εὐσεβεῖς προτροπὰς τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐξῆλθε μετ' ὀργῆς, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, κατκληφθεῖσα ὑπὸ παροξυσμοῦ ζηλοτυπίας καὶ ἀπελπισίας.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὸν γάμον ἡμέρα. Ἡ γλυκεῖα κόρη ἐφαίνετο πάντοτε ἀγαθὴ καὶ ἀγαπητῇ, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι, ὡς πρὸς τὸν Τασίλλον ἄλλο αἰσθημα τῆς καθαρᾶς καὶ ἀγνῆς φιλίας δὲν ἤθελε καταλάβει τὴν καρδίαν της. Οὗτος δισταζῶν καὶ μετὰ ζωηρᾶς στενοχωρίας ἠρώτα αὐτήν, ἂν εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ γίνῃ μοναχῆ. Αὕτη δὲ τότε ἐκίνει τὴν χαριεσσάν κεφαλὴν της, ἀπαντῶσα μετὰ φωνῆς ὀλίγον ὑποτρεπούσης:

— Ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσω τὸ παρελθόν... ἦδη, ἦδη τίς ἤξεύρει... Νῦν, ἐλπίζω εἰς τὸν χρόνον.

Ὁ νέος οὐδὲν ἔλεγε, καὶ ἀνεστῆνάζεν.

Ἐνεκεν τῆς πρὸς τὴν Ἐδίττην οἰκειότητός του ὁ Τασίλλος εἶχεν ἐκτιμῆσαι πολὺ

πλεῖστον τὰ ἐξοχα καὶ ὑψηλὰ αἰσθηματὰ της, τὰς ὀρθὰς σκέψεις, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν τῶν αἰσθημάτων της, — καὶ τὰ ἠθικὰ ταῦτα ὄωρα κατέστησαν τὸν ἔρωτά του ἐπὶ μᾶλλον διάπυρον καὶ διακαέστερον, — ἠρίθμει τὰς ἐβδομάδας, τὰς ἡμέρας, τὰς ὥρας, αἵτινες ἀπεχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐλευθέρως ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὅτι ἦτο ἰδικὴ του ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη κόρη, — καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ διατὶ ἠσθάνετο ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν φόβους ἀορίστους, ὡς ἐὰν ἀπρόσπτον συμβᾶν ἐπρόκειτο νὰ καταστρεφῆ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τῆς εὐτυχίας.

Ὅταν τρεῖς μόνον ἡμέραι ἔλειπον ἀπὸ τὸν γάμον, ἡ Ἐδίττη παρεκάλεσε τὴν μητέρα της νὰ μεταβῆ εἰς τὸν Ράλφον καὶ παρακαλέσῃ αὐτόν, ἵνα εὐλογήσῃ τὸν γάμον της αὐτὸς ὁ ἴδιος, γνωστοποιούσα αὐτῷ ὅτι ἦτο ἐπιθυμία της νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχραντῶν μυστηρίων ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

— Εἰπέ αὐτῷ πρὸς τούτοις, ὅτι ἐὰν ἔστρεξα τοῦτο, ἦτο διὰ τὴν πρὸς σέ ἀγάπην μου, καὶ διότι τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει νὰ μὴ σέ ἐγκαταλείψω εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς σου. . .

Μὴ ἀποσιωπήσῃς τὰς παρελθούσας λύπας μου καὶ τὰς ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι ἦδη ὡς γλυκὺ ἐκρινὸν λυκαυγῆς ἤρχισαν νὰ διαλάμπωσιν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ὀρίζοντος τῆς υπάρξεώς μου: ἀπ' αὐτὸν ἐιδιδάχθη τὸ ὑψηλὸν τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, εἰς αὐτὸν ὀφείλω τοὺς εὐγενεῖς πόθους τῆς ἀρετῆς, αἱ εὐγενεῖς ἔμμιλαι του μὲ ἐνεψύχωσαν πάντοτε πρὸς τὴν πίστιν, καὶ μοὶ παρέσχον δυνάμεις ἐν στιγμαῖς ἀθυρίας καὶ λύπης. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀφ' ἧς ἐξαρτάται τὸ μέλλον μου, ἱκέτευσον αὐτὸν νὰ μὴ ἀποποιήσῃ τὴν βοήθειάν του, διότι δεχομένη παρ' αὐτοῦ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην εὐλογίαν εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ μοὶ φέρῃ

αὕτη τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἡ ψυχὴ μου θέλει ὑψωθῆ, ὡς ἐὰν καλὸς ἄγγελος ἤθελε περυγίξει περὶ αὐτὴν.

Ἐπενθύμισον αὐτῷ ὅτι θέλω νὰ μείνω πάντοτε ἡ πιστὴ καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ του . . . καὶ ὅτι εἰς μικρὰν ἀδελφὴν οὐδὲν ἀποποιεῖται τις.

Πρὸ τοῦ νὰ ἀποστείλῃ ὅμως τὴν μητέρα της ἡ νέα ἠρώτησε τὸν μνηστῆρά της, ὅστις ἀμέσως παρεδέχθη τοῦτο, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο ποταπὸν καὶ ἀναξίον νὰ ζηλοτυπήσῃ τὴν καθαρὰν καὶ παιδικὴν φιλίαν τῶν δύο νέων.

Ὅταν ὁ Ράλλος ἔμαθε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κόρης, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεποιήθη ἀποτόμως, μὲ τρυχύτητα ἀσυνήθη πρὸς τὸν εὐπροσῆγορον καὶ προσηνὴ χαρακτῆρά του, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπανειλημμένας παρρηκλήσεις τῆς μητρὸς τῆς Ἐδίττης νικήσας τὰς ἀμφιβολίας του ἀπήντησε καταφατικῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μορφή γυναικὸς ἐπιμελῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ καλύμματος, εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ γνωρίζεται, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς Βαρβάρας, καὶ ὅταν αὕτη ἤνοιξεν, ἡ μυστηριώδης μορφή εἰσῆλθε μὴ ἀποκαλυφθεῖσα, καὶ εἰπούσα μετὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Προγινώσκεις τὸ μέλλον . . . Ἴδου ἡ χεὶρ μου . . . Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ὁποῖον ἔσεται τὸ μέλλον μου.

— "Ω ! "Ω ! . . . ὑπεντοθόρισε ἡ γριχία, μετὰ προσοχῆς παρατηροῦσα τὰς γραμμὰς τῆς χειρὸς της. Τί σκέπτεσαι ; . . . Μήπως ἠπατήθης, μήπως σὲ ἐπρόδωσαν ; ! . . . Βεβαίως κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην κατέχεσαι ὑπὸ τρομερῶν ἰδεῶν ἐκδικήσεως . . .

— Δὲν ἐμάντευσας κακῶς . . . Ναί, θέλω νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ἐὰν εὐρίσκωμαι παρὰ σοί, εἶναι διότι ἤλθον νὰ ζητήσω τὰ μέσα τῆς ἐκδικήσεώς μου.

Τοῦτο ἀκούσασα αὕτη ὑπεκρίθη ἀγανάκτησιν καὶ ὀργήν, ἀπειλοῦσα μάλιστα τὴν ἄγνωστον. Ἀλλὰ τότε ἡ τελευταία αὕτη ἐπὶ μάλλον ἐπλησίασε, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ ἔγγραφά τινα εἶπε πρὸς αὐτὴν χαμηλῇ τῆ φωνῇ :

— Ἀρκεῖ νὰ σὲ καταμηνύσῃ τις ὡς μάγισσαν εἰς τὸ μυστικὸν δικαστήριον τοῦ Βέμ, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι τοιαύτη καταμηνύσις εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀναπόφρευκτον θανατικὴν καταδίκην.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ γριχία ἐβρίχησε, καὶ ἐκλονίσθη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ. Παρετήρησε τὴν ἄγνωστον μετὰ τρόμου, καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, δεικνύουσα οὕτω ὅτι ὑποτάσσεται εἰς τὰς θελήσεις της.

— Μετὰ βραχεῖαν συνμιλίαν ἡ ἄγνωστος ἐξῆλθε κρατοῦσα ὑπὸ τὸ κάλυμμα της μικρὸν τι ἀντικείμενον.

Κατὰ τὴν προηγουμένην τῶν γάμων τῆς Ἐδίττης νύκτα ἡ αὐτὴ ἄγνωστος κρυφίως εἰσῆρχετο εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Ὅταν εἶδεν ὅτι αἱ θύραι τῆς Μητροπόλεως ἐκλείσθησαν, καὶ ὅτι σκότος βαθὺ ἐθασίλευεν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἄγνωστος προφυλακτικῶς καὶ μετὰ συγκεχυμένων βημάτων ἐπλησίασε τὴν ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ διευθύνουσα πρὸς αὐτὴν τὸ φῶς μικροῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν, ἤνοιξε διὰ καταλλή-

λου κλειθροῦ τὰς κιγκλίδας. Ἀπερίγραπτος τρόμος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κατακυριεύσει τὴν ψυχὴν της, διότι ὡς ἐὰν ἐστενωχωρεῖτο ὑπὸ ἐφιάλτου φανταστικοῦ τρόμου, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἴστατο τρέμουσα, ἀναποφάσιτος καὶ ἐκτεθαμβημένη. Ἐτεινεν ἀνησυχῶς τὸ οὖς . . . καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον κτύπον ἐσκίρτα, εἶρπεν οὕτως εἰπεῖν χαμαί, ἐλπίζουσα νὰ καταστῇ ἀσώματος καὶ ἀδιόρατος.

Τέλος μεθ' ὑπερανθρώπου ἀγωνίας ἐπέβλεψε σιγὴν εἰς τοὺς φόβους της. Ἀπὸ κιβωτίου, ὅπερ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἰσχυρῶς καὶ σπασμωδικῶς ἐσφιγγεν εἰς τὰς χεῖράς της, ἔλαβε τεμάχιον ἠγασμένου ἄρτου, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἐν τῷ ἀρτοφορίῳ ὑπερᾶνω τῶν λοιπῶν τεμαχίων. Ἐμεινε στιγμᾶς τινὰς εἰσέτι, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς προσηλωμένους, καὶ παρατηροῦσα ἐὰν ὑπῆρχέ τι, ὅπερ ἤθελε προδώσει τὴν παρουσίαν της, ἀπεμακρύνθη ἥρμα, κρυβεῖσα ὅπισθεν τῶν κίωνων τοῦ ναοῦ.

Ὅταν ἡ μελαγχολικὴ λάμψις τῆς σελήνης εἰσέδυσε διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑέλων, ἀντανακλῶσα παντοῖα ἰδανικὰ χρώματα, μετὰξὺ τῶν παραδόξων ἀποτελεσμάτων τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, ἡ σκιά τῆς ἀγνώστου ἐφάνη μεταβιβίζουσα ἀπὸ κίονος εἰς κίονα, ὥστε ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες ἐφαίνετο ὅτι κατεβίβρωσκον τὸ πνεῦμά της . . . ἐνίοτε ἐκρούπε τὴν κεφαλὴν της ἐντὸς τῶν πυκνῶν πτυχῶν τοῦ πέπλου της, ἴσως διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν φεβερὰν ὀπτασίαν, ἣν ἡ πυρετώδης ἐξέγερσις τῆς φαντασίας της παρουσίαζεν ἀπαίσιον καὶ ἀπειλητικὴν . . . Τέλος ἔπεσε, καταπεπνημένη καὶ ἀναίσθητος ὅπισθεν ἐξομολογητηρίου.

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα

[Συνέχεια]

Καὶ κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἐμακρύνετο τῆς προκυμαίας, ἥς τὰ φῶτα ἐχάνοντο ὁλονεν τῷ σκότει.

Ὅση ἂν ἦτο ἡ ἰσχύς, ὅσα μέγα καὶ ἂν ἦτο τὸ θάρρος του, ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ στιγμήν ὑπὲρ αὐτὸν τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς, ἣν ἐκράτει, ἀλλὰ θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ξηράν.

Εὐτυχῶς διὰ παρατόλμου θάρρους, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξαν τοιοῦτον, ὁ Θωμᾶς καὶ οἱ ναῦται ἀφείθησαν εἰς τὸ ρεῦμα καὶ ἤδη ἡ λέμβος ἐπλησίαζε πρὸς αὐτοὺς.

Φθάσαντες πλησίον τοῦ Ἰωάννου, τὸν ἤρπασαν φέροντα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὴν λείαν του, καθ' ἣν στιγμήν αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπον καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καταβυθισθῇ διὰ παντός.

Ἄλλ' οἱ σωτῆρες εἶχον ἤδη καὶ αὐτοὶ σωτηρίας ἀνάγκην.

Ἡ θύελλα, ἀνασταλεῖσα πρὸς στιγμήν, ἤρξατο ἀνακτῶσα νέας δυνάμεις.

Τὸ ἀκάτιον ἐφαίνετο σωθὲν ὡς ἐκ θαύματος.

Δύο ναύκληροι, εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν ὀλίγων περιέργων, τῶν συναθροισθέντων ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐτέθησαν, μὲ τὸ ἀξιοθαύμαστον θάρρος τῶν ναυτικῶν, ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν συντρόφων των.

Φερόμενον ὑπὸ τῶν ἰστίων του, ὡς τὸ πτηνὸν ὑπὸ τῶν περῶν αὐτοῦ, μικρὸν πλοῖάριον, διὰ δύο ἀλμάτων ἐφθασε τὴν λέμβον, τῆς ὁποίας περιέσωσε τοὺς τε ἐπιβάτας καὶ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς μετέφερεν ἀβλαβεῖς ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, συγκινηθέντος ἐκ τοῦ ἡρωϊσμοῦ των.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ τις εἰς ποῖον κίνδυνον ἐξετέθησαν, εἴτε ναύκληροι καὶ οἱ λοιποὶ ἐργάται τῆς σκηπῆς ταύτης διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν, οἵτινες ἦσαν ἐν τοῦτοις συνηθισμένοι εἰς τοιοῦτου εἶδους μεγαλοπρεπῆ καὶ συγκινητικὰ θεάματα.

Ὁ Ἰωάννης ἐβρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀδελφῶν του, ὁ δὲ Ἀνδρέας τῷ εἶπε δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀναίσθητον εἶτι κροελόν :

— "Ω ! πόσον τὴν ἀγαπᾶς !

Ἡ ἀθλητικὴ δύναμις τοῦ πρεσβυτέρου λὰ Βιλλωδαί ἦτο τοιαύτη, ὅστε, μεθ' ὁλοῦς τοὺς πρὸ μικροῦ καταβληθέντας ἀγῶνας, ὑψώσεν ἀπλῶς τοὺς ὤμους εἰπών :

— Θὰ τὸ ἐπανελάμβανα ἐν ἀνάγκῃ διὰ νὰ τὴν σώσω.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Θωμᾶν :

— Τὴν ἀνεγνώρισα, εἶπε. Καὶ διατί νὰ ψευσθῶ ; ναί, τὴν ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας ὁ Ἀνδρέας εἶχε δίκαιον !

— Καὶ αὐτὴ τί λέγει ; ἠρώτησεν ὁ ναύτης.

— Θὰ τὸ μάθωμεν αὔριον.

Βλασφημία διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ πλοιαρχοῦ.

Προέβλεπε τάχα διὰ τὸν ρωμαντικὸν ἐκείνον ἔρωτα τραγικὰς συνεπείας ;

Ἡ ἐβλεπεν ὅτι ἡ κροελός, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἠνοιγόντο, ἐφαίνετο ἀνήκουσα μάλλον τοῖς νεκροῖς ἢ τοῖς ζῶσιν ;

Μίαν ὥραν βραδύτερον, κατόπιν μυρίων μέσων, ἀποθάντων ἀλυσιτελῶν, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀνέκτα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς.

Ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί ἴστατο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της.

Ὁ ἰατρὸς εἶπε πρὸς τὴν δυστυχῆ νέαν :

— Εἰς αὐτὸν ὀφείλεις τὴν ζωὴν.

— Ἄ, κύριε ! εἶπεν ἐκείνη σύνοφρος καὶ μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, διατί νὰ μὴ μὲ ἀφήσετε ν' ἀποθῶνω ;

Καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειράν της ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο πλευρὸν αὐτῆς.

ΙΑ'

Δύο ἡμέραι παρήλθον.

Ἡ Μαρία ἐγκατέλειπε τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλέκτορος.

Εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἓν τι δωματίω τοῦ πρώτου καὶ μόνου πατώματος οἰκίας μετριωτάτης, κειμένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λακότη.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο κτήμα γραίας γυναικός, ἀνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνέτων ἀστῶν.

Ἡ κυρία Ὠμπερτίνου ἦτο χήρα ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοσίων ἐγγραφῶν καὶ αὐτὰδέληφθ τῆς μητρός τῶν Λά Βιλλωδαί.

Ὁ Ἰωάννης ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε παρ' αὐτῆς εὐκόλως, τὴν ἄδειαν νὰ παραλάβῃ παρ' ἐκυτῆ τὴν νεάνιδα ὁμολογήσας εἰς αὐτὴν τὸν μεγάλον του ἔρωτα καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὴν ἔσωσεν.

Ἡ θεία, ἀγαθὴ ἀλλ' ἰδιότροπος γυνή, προσεφέρθη προθύμως νὰ τὴν περιποιηθῆ, οἰκτῶ φερομένη.

Ἐλάτρευε τοὺς ἀνεψιούς της μετὰ τρυφερότητος.

Ὁ οὐρανὸς εἶχεν αἰθριάσει καὶ ἡ θάλασσα ἠπλοῦτο ἤρεμος, κυλίονσα ρυθμικῶς τὰ κύματά της, αἱ ἐφημερίδες ὅμως δὲν ἔπαυον δημοσιεύουσαι πληθὺν ναυαγίων, λαθόντων χώραν τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Μαρία ἐσώθη μόλις, ἐκ βεβαίου θανάτου.

Ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἡ νέα κόρη ἀνεπαύετο, διὰ δύο μεγάλων παραθύρων ἀνοιγόμενων εἰς κήπον.

Ἡ νεάνις ἔκοιματο.

Πλησίον αὐτῆς, γυνὴ παρῆλιξ, καθημένη ἐπὶ εὐρυχώρου ἔδρας, ἐπλεκε μετὰ ταχύτητος εἶδος τι μαλλίνου μανδηλίου.

Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ κρασεως ἰσχυρᾶς, εὐθυτενῆς καὶ εὐκίνητος παρὰ τὴν προκεχωρημένην ἡλικίαν της.

Μολονότι ἐφαίνετο ἐβδομηκοντοῦτης, τὸ ζωηρὸν ὄμμα της, τὸ ἀστράπτον ὑπὸ τὰς στρογγύλας διόπτρας της, ἡ εὐκίνησις τῶν δακτύλων της καὶ ἡ εὐχέρεια τῶν κινήσεών της, ἐδείκνυσαν ὅτι ἐπάλατι γενναίως κατὰ τοῦ χρόνου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ παύσῃ πλέκουσα, καὶ παρατηροῦσα τὴν ἀσθενῆ, ἐψιθύριζε μετὰ τῶν ὀδόντων της φράσεις διακεκομμένας. Ἐλεγε παραδείγματος χάριν :

— Τί τοῦ ἤλθε τοῦ Γιάννη ! ποῖος ξέρει τί κατεργάρα νὰ ἦναι αὐτὸ τὸ κορίτσι ! μήπως ξέρει τοῦλάχιστον κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἐρχεται ; καὶ νὰ μὴ ἔχῃ οὔτε λεπτό ! Δὲν ἔπερνε ἓνα κορίτσι τοῦ τόπου ! Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἔχουμε ἀρκετὰ ! μόνο νὰ τρέχῃ ἀπ' ὀπίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄν !

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γραία ἐπλεκε μετὰ πλείονος ταχύτητος.

Ἐπειτα ἐπανελάμβανεν ἀγεγείρουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰς διόπτρας αὐτῆς :

— Εἶναι βλέπεις ὠραιοτάτη ! Δὲν βρῖσκει κανεὶς πολλὰς τόσῳ καλοκαμωμένας ! Ἀλλὰ ἡ εὐμορφία περνάει, περνάει ἀναθεμάτην καὶ ὅταν δὲν γνωρίζει κανεὶς μιὰ γυναικίαν, ἔμπορεῖ νὰ βρεθῆ σὲ σκοπούρες ! Ἐκρούσαν τὴν θύραν καὶ θόρυβος σαναδαλίων ἐπλησίασε πρὸς τὸν διάδρομον.

— Κυρά μου, εἶπε χονδρεϊοῦς ὑπηρετρία, τὸ ζεστό τῆς κοκονίστας εἶναι ἑτοιμο.

— Καλά ὦνὴ ! γύρισέ μας τώρα τὴν ῥάχη σου καὶ σώπα, διότι τὰ χονδρεϊάπου-

τσά σου χαλῶν κόσμο. Σὺ, παιδί μου, θὰ τρεμάξῃς νὰ διορθωθῆς !

Ἡ ἀγροίκος κοραίσις ὑπήκουσε, ἀλλὰ τὰ σανδάλια ἔφερον τὸ ἀποτελεσμὰ των.

Ἡ κρεολὸς ἐξύπνησε καὶ ἡ θεία, ἤλλαξεν ἀμέσως τόνον φωνῆς.

Ἡ ἀγαθὴ αὐτῆς φύσις ὑπερίσχυσε.

— Τέλος πάντων, τῆ εἶπε σιγὰ ἔκοιμήθης, μικροῦλά μου.

— Εἴσθε ἐδῶ ;

— Ἐφύλαγα, δὲν θὰ γείνης ἀνεψιά μου ; Τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας ἐσκυθρόπασε.

— Ναι, ἐπανέλαβεν ἡ γραία, τὸ χονδρεϊκέφαλο ὁ ἀνεψιός μου, θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ σὲ πάρῃ.

— Νὰ μὲ πάρῃ ;

— Βέβαια. Δὲ σοῦ τῶπε ;

— Ναι, βεβαίως... ἀλλὰ !...

— Δὲν τὸν θέλεις ;

— Ἀλλοίμονον !

— Ἐχεις ἀδικον εἶναι χρυσὴ καρδιά, εἶναι ἐξαίρετη φύσις, ὅτι ὑποσχεθεὶ θὰ τὸ κάμῃ καὶ δὲν ἀλλάζει ποτέ ! Ἐχει τὸν νοῦν ὠριμον, καὶ περιουσίαν ὄχι μεγάλην, ἀλλ' ἀρκετὴν ἔχει ξένοιαστο τὸ ψωμί του καὶ μιὰ θέσις ζηλευτὴ ! Ἄ, ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ γελῶ, αὐτὴν ἔμπορεῖ καὶ νὰ τὴν χάσῃ.

— Διατί ;

— Λένε πολλά, ἀκοῦμε πῶς ὁ πρίγκηψ τὸ πουλεῖ τὸ κτήμα, καὶ μάλιστα λένε καὶ πῶς θὰ τ' ἀγοράξῃ κάποιος.

— Ἄ !

— Ναι, γιὰ ἓνα μεγάλο κεφαλαίουχο, ἓνα φίλο τοῦ πρίγκηπα, τὸν βαρῶνον Ροζενδάλ !

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαρία, ἐπλησίασεν ὅσον ἠδύνατο περισσότερον πρὸς τὴν θεϊαν...

— Πῶς εἶπατε ;...

— Ὁ βαρῶνος Ροζενδάλ, εἶναι ὄνομα εὐκόλον καὶ τὸ θυμάται κανεὶς. Ἐπειτα αὐτὸν τὸν γνωρίζουν ὅλοι, ἀκόμα καὶ εἰς τὴν Κούβα, δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Εἶναι ἀληθές, καὶ εἶπατε ὅτι θ' ἀγοράσῃ τὰς γαίαις, τὰς ὁποίας ὁ ἀνεψιός σας διευθύνει ;

— Παναγία μου ! Ἄν τὸ θελήτῃ θὰ τὸ κάμῃ, διότι δὲν εἶναι γιὰ καθ' ἓνα τέτοια μπουκιά !

Ἡ Εὐαγγελία κατέστη σκεπτικὴ.

Πρὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της ἔλαβον χώραν μετὰ αὐτῶν σκηναί, ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ.

Κατὰ τὰς τελευταίας της ὥρας ἡ Μερσεδές διηγῆθη τὴν ἱστορίαν αὐτῆς εἰς τὴν θυγατέρα της χωρὶς οὐδὲν νὰ τῆ ἀποκρύψῃ.

Εἶπεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν σκηναί, ἧτις διεδραματίσθη μετὰ τοῦ βαρῶνου Ζάμ καὶ τοῦ μαρκησίου Ὀ' Ἀρτάν.

Τῆ ἐξήγησε τὸ ἀμείλικτον μῖσος τῆς μαρκησίσαις, ὅπερ τὴν ἐβάρυνε, βοηθῶντος τοῦ Ροζενδάλ καὶ τὸν θρίαμβον ὃν ἤρατο κατ' αὐτῆς, τῆ βοηθείαν τῶν πρακτόρων της, τῆ ἐξιστόρησεν τὴν ταπεινώσιν της καὶ τὴν ἀσεβῆ σκληρότητα τῆς μαρκησίσαις, ἀρνούμενης καὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός της.

Κατηγόρησε τὸν βαρῶνον, ὅτι αὐτὸς μετὰ τῶν συνενόχων του, ἐθνατώσαν τὸν μαρ-

κήσιον, ἢ κἂν ἐπλήρωσαν τοὺς δολοφόνους τοῦ διὰ μέσου τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀφοσιωμένου Μορέλ.

Καὶ παρέδωκε τῆ Μαρία-Εὐαγγελία τὰς δύο γραμμάς, τὰς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίσαις ὑπὸ τοῦ πατρός της, τὰς διαλαμβανούσας : « μὲ ἔδολοφόνησαν ! »

Καὶ τῆ ἐπανελάμβανεν εἰκοσάκις, καίτοι ἐκπνεύουσα, καὶ τοι μόλις ἀκουομένη :

— Ἐκδικήσέ τον, ἐκδικήσον μας !

Καὶ τὴν αὐτὴν προίαν τοῦ θανάτου της τῆ ἐπανελάμβανε τὸ αὐτό, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν.

Ἡ Μαρία ἤκουε πάντοτε ἀνηχοῦσας εἰς τὰ ὦτά της τὰς λέξεις ἐκείνας τὰς ἐπανελαμβανόμενας δι' ὀργίλης, ἀλλὰ προσφιλοῦς φωνῆς.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ ;

Ἐγνωρίζε λοιπὸν τὰ πάντα, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ζάμ, καὶ τὸ μῖσος καὶ τὴν περιφρόνησιν τῆς μαρκησίσαις πρὸς τὴν Μερσεδές καὶ τὴν θυγατέρα της, ἧτις ἔφερον εἰς τὰς φλέβας της τὸ κατηραμένον αἷμα τοῦ Σάμ, τὴν δολιότητα τοῦ Μορέλ καὶ πᾶσαν τὴν δολοπλοκίαν ἐκείνην, ἧς τὸ νῆμα ἐκράτει ὁ Ροζενδάλ.

Βεθυθισμένη ὅλη εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς ἀδυναμίας της, θὰ εἶδε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν της διὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν μαρκησίαν μέρος τῶν περιφρονήσεων δι' ὧν ἐκάλυψε τὴν Μερσεδές, καὶ ἧτις ἀντηνακλάτο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θυγατέρα τῆς ἀποπεμφθείσας δούλης, ἧτις ἐδιώχθη ὡς ἐπαῖτις.

Καὶ ἡ φράσις ἐκείνη : « Σοὶ μένει πάντοτε ἐν μέσον πορισμοῦ αἱ κόραι τοῦ γένους σου εἶναι κακαὶ ὑπηρετρία ὅταν δὲν προοιδοῦσι τοὺς κυρίους των. »

Ἡ θανατηφόρος αὕτη εἰρωνεῖα τὴν ἐπλήγωσε πλείοτερον τῶν ἄλλων.

Ἡ φλογερὰ φύσις της συνηθάνετο πάντα τὰ ἄγρια πάθη, τὰς θανατηφόρους μνησικακίας καὶ τὰ συναισθημὰ ἐκείνα, ἅτινα οὐδέποτε σβέννυνται !

Ἀλλὰ αἱ περιφρονήσεις τῆς ἐχθρᾶς αὐτῶν ἐπλήγωνε τὴν ὑπερφηάνειάν της.

Κατὰ τί ὑστέρει τῆς μαρκησίσαις Ὀ' Ἀρτάν ;

Ποῦ ἐφαίνετο ἐν αὐτῇ τὸ αἷμα τῆς δούλης ;

Μόλις περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἠδύνατο τις νὰ διακρίνῃ στενήν τινα γραμμὴν μελανὴν, ἀδιόρατον στίγμα, μαρτυροῦν ὅτι μετὰ τῶν προγόνων της συγκατηριθμεῖτο καὶ τις αἰθιοψ δούλος.

Καὶ τὸ στίγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον αἱ γυναικίαις τῆς αὐτῆς καὶ πᾶσαι αἱ ἀριστοκρατίδες προτεπάθουν ν' ἀποκτήσωσι τεχνητῶς, μήπως δὲν προσέθετεν εἰς τὸ κάλλος της, καθιστῶν τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν της τόσῳ ζωηράν, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ τ' ἀτενίσῃ ;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξέλασμός.

[Συνέχεια]

Ὁ Λόρυ, ἂν καὶ δὲν ἐφαινετο εὐρωστος, εἶχε ὅμως ἔκτακτον δύναμιν εἰς τοὺς μῦς, καθιστῶσαν αὐτὸν ἄλλον Ἑρακλῆ, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται πολὺ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του, ἀνέβη, φέγγοντος τοῦ Κοκάς, κλίμακα ἀρκούντως εὐρείαν, ἣτις ἀπέληγεν εἰς μέγα πλατύσκαλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον αἱ θύραι τοῦ δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος.

Μία τῶν θυρῶν τούτων ἦτο ἀνοικτή, δι' αὐτῆς δὲ ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας καὶ ὁ Λόρυ εἰσῆλθον εἰς μέγα τετράγωνον δωμάτιον, ἀρκούντως πλουσίως ἡδρεπισμένον, ὅπερ ἔμενε πάντοτε κλειστὸν καὶ ἀπόξον εὐρωτιάσεως, ἣτις προσέβαλλε τὴν βίνα καὶ τὸν λάφυγγα.

Διαβάντες τὸν θάλαμον τούτον εἰσῆλθον διὰ θυρῶν ἡνεωγμένης θύρας εἰς ἄλλο δωμάτιον πολὺ μικρότερον τοῦ πρώτου, ὅπερ ἐφαινετο ἐπέχον τόπον ἅμα μὲν ἰδιαιτέρου δωματίου κόρης, ἅμα δὲ δωματίου πρὸς ἐργασίαν.

Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ἂνω τῆς ὁποίας ἀνήρτατο μεγαλοπρεπὲς ἐνετικὸν κάτοπτρον, οὐ ἢ στεφάνη εἶχεν ἀπολέσει τὸ χρύσωμα, ὑπῆρχεν ὠραῖον ὄρειχάλκινον ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον πιθανῶς ἀπὸ ἐτῶν ἔμενε ἀργόν, καὶ δύο μεγαλοπρεπῆ ὄρειχάλκινα ἐπίσης ἀγαλμάτια, παριστῶντα τὸ μὲν νεάνιδα ἀποφυλλίζουσαν ῥόδον, τὸ δὲ τὴν κυνηγέτιν Ἀρτεμιν στηρίζουσαν τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαγωνικοῦ.

Ὀλίγα εὐρωτιῶντα βιβλία ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ βιβλιοθήκης ἐκ μαύρου ξύλου, χαλκοτεύκτου καὶ φολιδωτῆς.

Ἐἴκοσι περίπου παλαιὰ ἐφημερίδες, κεκαλυμμέναι ὑπὸ κοινόρου, ἔκειντο φύρδην μίγδην ἐπὶ μονοπόδου τραπέζιου τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', καὶ τοῦ τραπέζιου δὲ τούτου αἱ ἐκ χαλκοῦ στολισμοὶ ἦσαν ἀφανεῖς ὑπὸ τοῦ ἰού.

Τὰ λοιπὰ ἐπιπλα, ἦτοι ἀνάκλιτρα καὶ δύο ἔδρα, ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κοινού ὑφάσματος.

Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου, διὰ στενωπῆς ὁπῆς, εἰσῆρχετο τις εἰς ζοφερὸν μικρὸν δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβαδὸν ἦτο δύο περίπου τετραγωνικῶν μέτρων, καὶ τὸ ὅποιον πολὺ ὠμοιάζε πρὸς δεσμωτήριον.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο φωτισμένον καὶ διὰ τῆς θύρας ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ μικρὰν σιδηρᾶν κλίνην καὶ τράπεζαν κομμωτηρίου μετὰ κατόπτρου.

Ἀκούσασα βηματισμούς ἡξιότιμος γυνὴ τοῦ Κοκάς, παρουσίασθη κρατοῦσα λυχνίαν.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸς τὸν Λόρυ, δειξας τὸ μικρὸν δωμάτιον.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, μήπως ἀπέθικεν; εἶπεν ἡ γυνή.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν σαλεύει διόλου.

— Νὰ ἰδοῦμεν, βάλλε τὴν γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι.

Ὁ Λόρυ ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς, διότι δὲν ἦτο δυσηρεστημένος ν' ἀπωθήσῃ τὸ φορτίον του.

Τότε ἡ γυνὴ ἐπλησίασε καὶ ἀμέσως ἔβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Ἄτενῶς δὲ παρατηροῦσα τὴν Χρυσουγὴν ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ἐστατική.

— Ὡ! πόσον εἶναι ὠραία! ἐψιθύρισε.

— Καὶ τί τάχα πρὸς ἐσὲ ἂν ἦναι ὠραία; Δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ τὴν βλέπῃς σύ, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Κοκάς.

— Ἀκούεις ἐκεῖ, ἀνταπήνησεν ἡ γυνή, νόστιμο κι' αὐτὸ νὰ μὴν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἴδω. Γιὰ πῆς μου καὶ τί φοβάσαι, παληόγερε;

Ὁ Κοκάς ἀνέσεισε τοὺς ὤμους.

— Καλλίτερα θὰ ἔκανες νὰ ἐκύτταζες αὐτὸ τὸ κορίτσι μήπως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, παρὰ νὰ στέκῃς ἔτσι σκυρτῆ καὶ μὲ κρεμασμένα τὰ χέρια σὰν γερανὸς μὲ σπασμένη τὴν φτερούγα.

— Ἐἴρω γὰρ τί πρέπει νὰ κάνω; τὸ κορίτσι δὲν ἔχει τώρα ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ γιὰ κύτταζε ἀρχινᾷ νᾶρχεται στὸν ἑαυτὸ του.

Καὶ ὅντως, ἡ Χρυσουγὴ ἀνεκτάτο τὰς αἰσθήσεις τῆς.

Εἶχε κινηθῆ, ἀνέπνεεν ἐλευθέρως καὶ τὸ αἶμα ἀνέβαινε εἰς τὰς παρειάς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Κοκάς, ἠμποροῦμεν νὰ τὴν ἀφήσωμεν, ἔλα νὰ πάμε γρήγορα κάτω, διότι ὁ κύριος ὑποκόμης ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ νὰ μᾶς εἰπῇ τίποτε.

— Νὰ τῆς ἀφήσω φῶς.

— Ἐὰν θέλῃς.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ γυνὴ ὤθησε τὴν βαρεῖαν καὶ ὑπὸ σιδηρῶν κεκαλυμμένην θύραν, ἣτις ἐκλείσει σχεδὸν μόνη, ἀκουσθέντος ἐν τῷ τοίχῳ ἀσθενοῦς κρότου μοχλοῦ ἀοράτου.

Ὁ ὑποκόμης ἀνέμενε ἐν δωματίῳ τοῦ ἰσογείου πατώματος.

— Ὁ σύντροφός σου ἔβγαλε τὴν ἄμαξαν ἔξω, εἶπε πρὸς τὸν Λόρυ, καὶ πήγαινε νὰ τὸν εὔρῃ; ἐγὼ θὰ μιλήσω ὀλίγο μὲ τὸν Κοκάς καὶ μὲ τὴν γυναῖκά σου καὶ εἰς δέκα λεπτά θὰ ἔλθω νὰ σὰς εὔρω.

Ὁ Λόρυ ἀπῆλθεν.

Ὁ ὑποκόμης πρὸς τὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀκοῦον ἀνδρόγυνον ἔδωκε τὰς δηγίας αὐτοῦ, πρὸς ἃς ὤφειλον ἀπολύτως νὰ συμμορφωθῶσιν.

Συνιστάτο εἰς αὐτὸ μεγίστη πρὸς τὴν νεάνιδα περιποίησις, καὶ ἀπηγορεύετο εἰς τε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα νὰ τῆ ὁμιλήσωσι ποτε βαναύσως, νὰ τῆ εἰπωσιν ἔστω καὶ ἓνα μόνον λόγον προσβλητικόν.

Ἡ γυνὴ ὤφειλε νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν ὡς ταπεινὴν θεράπαινάν τῆς, καὶ νὰ τὴν περιστοιχίξῃ μὲ τὰς τρυφερωτάτας περιποιήσεις.

Ὅτε ὁ ὑποκόμης ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ φύλα-

κες τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος κελῶς ἐνόησαν αὐτόν, ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν γυναῖκα πέντε λουδοβίκια· φθᾶσας δὲ τὸν Λόρυ καὶ τὸν Κολίβρην, ἀναμένοντας αὐτὸν μετ' ἀνυπομονησίας, οὐχὶ μικροτέρας τῆς τῶν ἔκτων, οἵτινες οὐδόλως ἐφαινότο εὐχάρισθημένοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν κατὰ τοιαύτην νύκτα,

— Δὲν ἔχομεν ἐδῶ τίποτε νὰ κάμωμεν, εἶπε πρὸς τοὺς συνενόχους του· ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους.

— Εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι τὸ ἄλογόν σου; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης ἀποταθεῖς πρὸς τὸν Κολίβρην;

— Εἶναι κομμάτι κουρασμένον, ἀλλὰ δὲν πειράζει τίποτε· τὸ ἐτάγισα λίγο.

— Καὶ ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ γρήγορα;

— Τὸ ἐλπίζω καὶ χωρὶς νὰ γογγύσῃ μάλιστα.

— Τότε θὰ μὲ πᾶς εἰς τοὺς Παρισίους; διὰ πολλοὺς λόγους προτιμῶ τὴν ἰδικὴν σου ἄμαξαν, σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ μὴ χάσῃς οὔτε λεπτόν καὶ νὰ ὑπάγωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι, ἐπειδὴ εἶμαι ἀναγκασμένος ν' ἀναχωρήσω αὔριον ἀπὸ τοὺς Παρισίους διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, πρέπει νὰ σηκωθῶ πολὺ πρῶτ.

— Μείνατε ἡσυχος· εἶναι ἑννέα καὶ πρὶν νὰ ἔλθουν ἡ ἑνδεκά, θὰ ἦμεθα εἰς τὴν ὁδὸν Γραμμῶν.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λόρυ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω τί διάβολο νὰ κάμω τὴν ἄμαξα καὶ τὸ ἄλογο.

— Καὶ σκοτίζεσαι πραγματικῶς δι' αὐτὸ μόνον;

— Μὰ τὴν πίστι μου!

— Αὔριον, ὄχι μὲ μεγάλην δυσκολίαν, θὰ ἠμποροῦσεν ὁ Λόρυ νὰ εὔρῃ κἀνένα ἀγοραστὴν καὶ νὰ πωλήσῃ ἄλογον καὶ ἄμαξαν, ἐγνωματευσεν ὁ Κολίβρην.

— Τὸ ἐσκέφθηκα αὐτὸ, ὑπέλαβεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ἡλίθιε, δὲν λογαριάζεις ὅτι κινδυνεύεις τότε νὰ πέσῃς εἰς τὰ χέρια τῶν χωροφυλάκων! εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ, εἶπεν ὁ Κολίβρην.

— Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ τὸ μέσον ὁ Λόρυ διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τὴν ἄμαξαν.

— Τότε δὲν ἔχω, παρὰ ν' ἀφήσω αὐτὰ εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὸν δρόμον.

— Πραγματικῶς, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τ' ἀφήσῃς, ἀνταπήνησεν ὁ ὑποκόμης, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γείνη ἐδῶ, διότι θὰ ἀναζητήσω τὴν κόρην, καὶ ἡ ἄμαξα, ἂν μείνῃ ἀπερισκέπτως πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδείξις. Ἴδού τί πρέπει νὰ κάμῃς, Λόρυ· ὅταν φθάσῃς εἰς Παρισίους, ἐκεῖ εἰς τὸ μέρος τὸ ὅποιον θὰ ἐκλέξῃς, ἀφίνεις καὶ ἄλογον καὶ ἄμαξαν.

Θ'

Ὁ πύργος τοῦ Ἰερακος.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα ἐνὸς τῶν δύο πύργων, οἵτινες εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ περιβόλου τῆς Ἰ-

ριδος θείαν μικρὰς ὕψους κατοικίας τοῦ μέσου αἰῶνος.

Ἐκαστος τῶν πύργων τούτων ἔφερον ἴδιον ὄνομα· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐνῶ εὐρίσκειτο ἡ νεανίς ὠνομάζετο Πύργος τοῦ Ἰέρακος, ὁ δὲ ἕτερος Πύργος τῶν Κυριῶν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἀφ' οὗ ὁ Λόρυ καὶ τὸ ἀξίεραστον ἀνδρόγυνον ἀπεσύρθησαν, ἡ νεανίς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀμέσως δὲ ἀνεσηκώθη καὶ προέβλεψε περὶ ἑαυτὴν μετὰ τρόμου.

— Ποῦ εἶμαι ; ποῦ εἶμαι λοιπὸν ; ἐψιθύρισε.

Βεβαίως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στενὸν καὶ σχεδὸν στρογγύλον ὀματίον τοῦ πύργου τοῦ Ἰέρακος, ὁμοίον πρὸς δεσμοτήριον, οὐδόλως ὠμοιάζε πρὸς τὸ ὀματίον της, τὴν εὐάρεστον ἐκείνην κατοικίαν, ἣτις ἀπέπνεεν ἀρώματα καὶ μῦρα, εἶχε δὲ μεταξοσκεπὴ πάντα τὰ ἐπιπλα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ της μὴδὲν κρίνων παραπολὺ ὠραῖον καὶ παραπολὺ πλούσιον διὰ τὴν ἀξιολάβρετον κόρην του, ἠτύρπησε καὶ ἐκόσμισε μετ' ἀνατολικῆς πολυτελείας.

Ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ πρὸς στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος, πειρωμένη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας της καὶ τὸ μνημονικὸν της.

Αἴφνης ἀνεσκήρτησεν, ἔβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης.

— ὦ ! ὑπέλαβεν ὠρὰ ὑπὸ τοῦ τρόμου ὦ ! τοὺς ἀθλίους !

Καὶ τρέμουσα περιῆλθε κύκλῳ τὸ δεσμοτήριον, κτυπῶσα τοὺς τοίχους καὶ ζητοῦσα θύραν τινά, οἰανδῆποτε τέλος διεξόδου.

Τρεῖς κατὰ συνέθειαν διέβη πρὸ τῆς θύρας, χωρὶς νὰ πιστεῦθῃ ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἶσοδος, διότι μετὰ μεγάλης ἐπιδειξιότητος ἐκρύπτετο ἐν τῷ τοίχῳ καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ εἰς μάτην ἐζήτησε παράθυρον.

Εἶδε μόνον εἰς ὕψος δύο περίπου μέτρων τρεῖς ὀπὰς ἐν τῷ τοίχῳ ἀνεφωγμένας ἐν ἴσῃ ἀπ' ἀλλήλων ἀποστασεὶ καὶ φερούσας ἔσωθεν ὕαλον ὅπως ἐμποδίζηται προφανῶς τὸ ψῦχος, ὁ ἀνεμος, ἡ χιών καὶ ἡ βροχὴ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν πύργον,

Αἱ ὀπὰὶ αὐταὶ ὠμοιάζον ἔξωθεν πρὸς πολεμιστράς.

Βεβαίως τὸ κτίριον φηκοδομήθη οὕτω κατὰ φαντασίαν καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως διὰ νὰ ὑποστῇ ἐνδεχομένην τινὰ πολιτορκίαν· ὀπωσδῆποτε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πύργου ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες καὶ αἱ τρεῖς ἐν συνόλῳ οὕτε ἐν καὶ μόνον παράθυρον ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσωσι.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο φυλακισμένη.

Διατί ὅμως ;

Πρὸς τίνα σκοπὸν ;

Τί ἐπραξε ;

Ποῖοι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ της ;

Τίνα ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ ; τί φοβερόν τὴν ἠπέλει ;

Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἐπρόβαλεν ἑαυτῇ κατὰ σειράν, μηδεμίαν δὲ αὐτῶν δυναμένη νὰ λύσῃ ἠσθάνετο διπλασιαζόμενον τὸν τρόμον της.

Ἐσκέφθη τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα

της, τὴν παιδαγωγὸν της καὶ τὸν μαρκήσιον Βερθεῖν.

Ποῖαν θλίψιν θὰ ἠσθάνοντο ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ της μὴ βλέποντες αὐτὴν ἐπανερχομένην !

Καὶ τῶν ἄλλων δὲ ἡ λύπη δὲν θὰ ἦτο μεγάλη, ὅταν ἐμάνθανον ὅτι ἐγένετο ἄφαντος.

Βεβαίως ὁ πατὴρ αὐτῆς θὰ ἐνήργει δραστηρίους ἐρεῦνας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς, ποῖον ὅμως θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀναζητήσεών του ;

Ἐβλεπεν ἑαυτὴν ἀποκεχωρισμένην ἐσαεὶ ἐκείνων οὐς ἠγάπα, καὶ ἦδη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἠσθάνετο ἐρχόμενον τὸν θάνατον, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι ζῶσα ἐνεκλείσθη ἐν τάφῳ.

Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' εἰς τί θὰ ὠφέλουν αἱ φωναὶ αὐτῆς ;

Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐζήτησε τὸ πάχος τοῦ τοίχου καὶ ἦτο πεπεισμένη ὅτι αἱ κραυγαὶ αὐτῆς δὲν θὰ ἠκούοντο.

Οὕτω λοιπὸν οὐδὲν εἶχε νὰ ἐλπίσῃ, οὐδεὶς θὰ προσήρχετο εἰς ἀντίληψιν αὐτῆς· δὲν ὤφειλε πλέον, ἀλλ' ἡ εἰς τὸν Θεὸν μόνον νὰ ἐλπίζῃ, εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέτρεψε νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν τοσούτων θρασέως ἀπαγαγόντων αὐτὴν, δὲν ἐσήμαινεν ἄρα γε τοῦτο ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς τὴν ἐγκατέλειπε ;

Ἡ Χρυσουγὴ ἐξ ὀνόματος μόνον ἐγίνωσκε τὰς ἠθικὰς ἀληθινὰς· μὴδέποτε αἰσθανθεῖσα μεγάλην θλίψιν, δὲν εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἣν ἔχουσιν οἱ δυστυχεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἣτις ὀνομάζεται ἐγκαρτέρησις· διὸ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ λόγου παραμυθίας, ἐκ τῶν ἀντιῶν παρεδίδατο εἰς πάντας τοὺς περιστοιχιζόμενους αὐτὴν φόβους.

— ὦ ! εἶμαι χαμένη ! ἀνέκραξε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Βαλοῦσα δὲ στοναχὴν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ μόνου καθίσματος τῆς φυλακῆς της καὶ ἤρχισε νὰ ὀλοφύρῃται.

Μετὰ μικρὸν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ἡ μᾶλλον ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν, ὑπόκωφον θόρυβον ὑπογείως προερχόμενον, ἀνερίγησε κατὰ παντὰ αὐτῆς τὰ μέλη καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς περιέβαλε τὸ μέτωπον αὐτῆς, παύσασα δὲ τὰς εἰωγὰς ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κλονουμένη προδήλωσε τὸ οὖς.

Ἄλλ' οὐδὲν ἤκουσε πλέον πέραν αὐτῆς ἐπεκράτει πένθιμος σιγὴ, ἣν καθίστη τρομερωτέραν ὁ θόρυβος μόνον.

Ὁ θόρυβος εἶναι σημεῖον ζωῆς, ἡ δὲ σιγὴ σημεῖον θανάτου !

Ἄνερίγησε καὶ παλιν ὑπὸ τρόμου καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἰσχυρότερον.

Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἠσθάνετο ἐπανερχόμενον τὸν θάνατον.

— Πατέρα μου, πατέρα μου ! ποῦ εἶσαι ; ἀνέκραξεν ἐν ἀνεκφράστῳ ἀγωνίᾳ· μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰδῶ ἐπὶ πολὺ, εἶλα ταχέως νὰ μ' ἐλευθερώσῃς !

Καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας, ὡς ἂν εἰ περιέμενε νὰ ἴδῃ ἐμφανιζόμενον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπεκαλεῖτο.

— Ἄ ! εἶμαι μωρὰ, ναί, μωρὰ ! εἶπε

τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας κρύπτουσα· ὁ πατὴρ μου εἶναι μακρὰν, δὲν δύναται ὁ πατὴρ μου νὰ μὲ ἀκούσῃ !

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐλαμπύρισαν, ἐγερθεῖσα δὲ μεθ' ὀρμῆς ἀνέκραξε μετὰ τινος παραφορᾶς :

— Ἄλλ' εἶναι φοβερόν αὐτό, εἶναι φρικῶδες ! Τί θὰ μὲ κάμωσι λοιπὸν οἱ ἄθλιοι !

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ μίᾳ τῶν πολεμιστῶν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς ! εἶπε μετὰ ὀλοφύρῶν.

Αἴφνης ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ αἰθρία καὶ διὰ τῆς ὕαλου τῆς πολεμιστῆρας εἶδε λαμπυρίζοντα ἀστέρα.

— Ἄ ! ὑπέλαβε.

Τὸ φῶς ἐκ τῶν ἄνω κατέβαινε ἐντὸς τῆς φυλακῆς αὐτῆς ὡς λάμψις ἐλπίδος· ἦτο σημεῖον τοῦτο τῆς θείας Προνοίας· τῇ τὸ ἔστειλεν ὁ Θεός.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἦτο δεισιδαίμων, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃς οἱ ἐνδοιαστικοὶ καὶ οἱ δεηθέν ἀνώτεροι προλήψεων πιστεύουσιν εἰς τὰς μυστηριώδεις ἀποκαλύψεις.

Ἡ νεανίς ἐγονυπέτησεν ἐνώσασα τὰς χεῖρας· νοερώς δὲ τότε ὑψούσα τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἀνέπεμψε πρὸς τὸν ἀντιλήπτορα τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν δυναστευόμενων καὶ πρὸς τὸν προστάτην τῶν ἀθῶν προσευχὴν, συγκινητικὴν ἐπίκλησιν, ἣν ἡ παιδαγωγὸς αὐτῆς, ἡ μήτηρ της, τὴν εἶχε μάθει.

Μετὰ τὴν προσευχὴν της ἀνηγέρθη καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε πλέον φαιδρὰν ἀκτινοβολίαν.

Ἡ προσευχὴ ἐπενήργησε θαυμασίως· δὲν κατέειχε πλέον τὴν νεανίδα ὁ αὐτὸς τρόμος, καὶ μολονότι δὲν ἦτο παντοτε ἡσυχος, ἠσθάνετο ὅμως τὴν δύναμιν τοῦ ἄς ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καθ' οἰουδῆποτε κινδύνου.

Προέβλεψε καὶ παλιν εἰς τὸν φεγγίτην, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο πλέον ζοφερός, ὁ δὲ ἀστήρ ἐξέλιπεν· εἶτα ἐκαθῆσε καὶ σχεδὸν ἡσυχος ἀνέμενε.

Παρήλθον δέκα λεπτά, μεθ' ὃ ἤκουσεν αἴφνης τριγμὸν ἐν τῷ τοίχῳ· τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ δὲν ἠπατάτο πλέον, διότι εἶχεν ἀκούσει εὐκρινῶς ἠγέρθη λοιπὸν μεθ' ὀρμῆς, τὸ βλέμμα φλογερὸν ἔχουσα, σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικῇ.

Κατέναντι αὐτῆς τῇ ἐφάνη ὅτι ἔδονεῖτο ὁ τοίχος, ὡς ἂν εἰ ἐμελλε νὰ καταρρεῖσῃ· παρευθὺς ἀπεσπασθῆ ἀπ' αὐτοῦ ὄγκος καὶ εἶδεν ὀπὴν πλατυθεῖσαν μετὰ μικρὸν.

Μόλις δ' ἐνόησεν ὅτι ἡ ὀπὴ ἐκείνη ἦτο θύρα ἀνοικισμένη τότε, εἶδεν ἀνθρώπινον σχῆμα.

— Εἶναι γυνὴ ! ἐψιθύρισε.

Ἦτο τοῦ Κοκὰς ἡ σύζυγος, ἣτις τῇ ἐκόμιζε τὸ δαῖπνόν της.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆλθε, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κομμωτηρίου θέσιν ἐπεχούσης τραπέζης δίσκον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε παροψὶς ἐξ ἐπαργύρου μεταλλοῦ, μικρὰ φιάλη πλήρῃς ὕδατος, κύαθος ἐκ κασσιτέρου, ἄρτος, τεμάχιον κρῦου κρέατος καὶ κώθων ἐκ ποσειδάνης, περιέχων παχὺν καὶ ἀχνίζοντα ζῶμα.

Σιωπηλὴ δὲ εἰσέτι, ἀλλὰ φαινομένη λίαν

εὐχαριστημένη, διότι ἔβλεπε τὴν νεάνιδα ὀρθὴν καὶ ἡσυχον, ἔδειξεν αὐτῇ τὸν δίσκον καὶ διὰ νεύματος τῇ εἶπεν ὅτι ἡδύνατο νὰ φάγη.

Ἡ Χρυσαιγὴ ὅμως, ἀκίνητος διατελοῦσα καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσα, παρῆται περιέργως τὸν φρουρὸν τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πεντηκοντοῦτις περίπου, ὑψηλὴ μᾶλλον ἢ μικρὰ τὸ ἀνάστημα, καὶ ἰσχυροτάτη ὡς σκελετός.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο κατεστραμμένον ὑπὸ τῆς εὐφρογίας, καὶ τὸ ὑποκίτρινον, ἐρρυτιδωμένον καὶ κατεσκληρὸς δέρμα της ἦτο τετροπημένον ὡς ἐλαφρόπετρα.

Ἐκ τούτου καὶ ἡ παρωνυμία τῆς «Σημαδεμένης».

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, παραλελυμένοι, ἦσαν ἀλαμπείς, καὶ μέχρι τῶν δέκα ἠριθμοῦντο οἱ ἀπολειφθέντες αὐτῆς ὀδόντες· ἡ δὲ ὑπόλευκος καὶ βραχιᾶ αὐτῆς κόμη, κακῶς ἐκτενισμένη, ἐξήρχετο ἀτημελήτως ἀπὸ κεκρυφαίου, ὅστις ὠμοιάζε πρὸς κάλυμμα νηπίου.

Ἡ Σημαδεμένη ἦτο δυσειδεστάτη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦτο γυνὴ καὶ ἡ Χρυσαιγὴ οὐδένα ἠσθάνετο τρόμον βλέπουσα αὐτήν.

Τὸ δεύτερον διὰ νεύματος ἡ γυνὴ αὕτη προσεκάλεσε τὴν νεάνιδα νὰ φάγη ἐκ τοῦ παρθεθέντος αὐτῇ φαγητοῦ, εἶτα δὲ ὠδεύσε πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἐνόησεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀποσυρθῆ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, χωρὶς νὰ προσπαθῆσῃ νὰ μάθῃ τι;

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο μὲν οἰονεὶ τέρας, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο κακὴ, τίς δὲ οἶδεν, ἐάν κατῶρθον νὰ τὴν μαλάξῃ, νὰ κινήσῃ αὐτὴν εἰς οἶκτον καὶ νὰ κάμῃ αὐτὴν προσάτριαν;

Ἡ Σημαδεμένη ἦτο ἐτοιμὴ νὰ διαβῆ πρὸς κατώρθιον, ὅτε ἡ Χρυσαιγὴ ἀνέκοψεν αὐτὴν ὀραζομένη τοῦ βραχιονός της. Ἡ γυνὴ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ προσέβλεψε τὴν νεάνιδα μετ' ἐκπλήξεως.

— Διατί δὲν μοῦ ὁμιλεῖς; τὴν ἠρώτησεν ἡ Χρυσαιγὴ, μήπως εἶσαι ἄφρωνος;

— Δὲν σοῦ ὁμιλῶ, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Πῶς, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆς; ἀλλ' ἐάν θέλῃς, ἡμπορεῖς νὰ μὲ μάθῃς πολλὰ πράγματα.

Ἡ Σημαδεμένη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, κορίτσι μου, εἶπεν.

— Δὲν σε πιστεύω. Ἄ! εἶπέ καλλίτερον ὅτι σὲ ἡμποδίσαν νὰ ὁμιλήσῃς.

— Εἶναι ἀργά, κορίτσι μου, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ κἀνὲν πρᾶγμα, καὶ πρέπει νὰ φάγῃς ὀλίγον.

— Ὅχι, δὲν πεινῶ.

— Σοῦ ἔφερα καλὸ ζουμί ζεστό, ζεστό· πάρε τουλάχιστον αὐτό· θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ. Ἀπόψε σοῦ δίνω ἀπὸ ὅ,τι εὐρέθη, ὄχι μεγάλα πράγματα· αὐριον θὰ σοῦ ἔχω καλλίτερα φαγητά, θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου καὶ θὰ ἔχῃς καὶ κρασί. Δὲν θὰ παραπονιέσαι ἀπὸ ἐμέ, θὰ τὸ ἰδῆς. Εἶσαι τρομαγμένη καὶ ἔχεις φόβον, μὰ τὴν πίστι μου, τὸ καταλαμβάνω αὐτό,

ἀλλὰ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς, κἀνεὶς δὲν ἔχει νὰ σοῦ κάμῃ κακὸ.

— Πρὸ ὀλίγου δὲν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃς, καὶ ὅμως, ὡς βλέπεις, ἔχεις πολλὰ πράγματα νὰ μοῦ εἰπῆς· αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶσαι κακὴ, ὅτι ἐλαβες οἶκτον δι' ἐμέ· σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, δὲν μοῦ λέγεις διατί μὲ ἔφεραν ἐδῶ; τί θέλουν νὰ μὲ κάμουν;

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα, εἶσαι πάλιν ἀνήσυχος καὶ ἀκόμη φοβεῖσαι. Ἐλα, μὴ κἀνεὶς σ' ἄν παιδί, ἀκούσε με, φάγε ὀλίγο· ὕστερα μ' ἐρωτήσῃς, καὶ ἐάν ἡμπορέσω θὰ σοῦ ἀποκριθῶ. Ναὶ μὲν δὲν εἶμαι κακὴ γυναῖκα, ἀλλ' ὅταν ὑπηρετῆ κἀνεὶς ἄλλους, πρέπει νὰ κάμῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποσον προστάζει τὸ ἀφεντικό. Αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον δι' ἐσέ, διότι εἶσαι τόσον νέα καὶ τόσον ὠραία! ... καὶ ὅ,τι ἤξεύρω, θὰ σοῦ τὸ 'πῶ. Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη;

Ἡ Χρυσαιγὴ χωρὶς ν' ἀποκριθῆ μετέβη νὰ καθίσῃ ἐμπροσθεν τῆς μικρᾶς τραπέζης, ἐνθα ἡ γυνὴ ἐτοποθέτησε καθίσμα· ἐλαβε δὲ ἄνευ μεγάλης ὀρέξεως τὸν ζωμόν, ὀλίγον κρέας, ὀλίγον ἄρτον, καὶ ἔπιε καὶ ποτήριον ὕδατος!

Ἡ Σημαδεμένη ἴστατο ὀρθία, θεωροῦσα τὴν νεάνιδα, ἣν ἀπεθαύμαζεν.

Αὕτη ἠγέρθη.

— Ἐκαμα ὅτι ἠθέλησες, εἶπε τώρα εἶναι σειρά μου νὰ σ' ἐρωτήσω ἐάν ἦσαι εὐχρηστικὴ.

— Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ.

— Τώρα θὰ μὲ ἀποκριθῆς εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω, ὡς μοὶ ὑπεσχέθης;

— Ναί, ἄς καθίσωμεν ὅμως προτῆτερα, σὺ ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι κ' ἐγὼ εἰς τὴν καθέκλαν.

Ἡ Χρυσαιγὴ ὑπήκουσεν.

— Εἶσαι καλὰ; ἐπανελάθεν ἡ Σημαδεμένη· καθίζω ἀντίκρου σου, διότι εὐχρηστοῦμαι νὰ εἰμπαρῶ νὰ σὲ βλέπω. Τώρα σὲ ἀκούω, τί ἔχεις νὰ μ' ἐρωτήσῃς;

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον εὐρισκόμεθα, τὸ πάχος τῶν τοίχων, αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν παραθύρων, ἡ θύρα τὴν ὅποιαν δὲν διακρίνει κἀνεὶς ὅταν εἶναι κλειστὴ καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἀνοίγει, ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται παραξένα· καὶ ὅμως ὑποθέτω ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς οἰκίαν.

— Βεβαίως εἶσαι μέσα σὲ ὄπιτι.

— Τὸ ὅποιον εἶναι ἰδικόν σου;

— Ὅχι, ὄχι, ὁ ἀνδρας μου καὶ ἐγὼ εἰμεθα ἀπλῶς οἱ φύλακες τοῦ ὄπιτιοῦ αὐτοῦ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης;

— Δὲν ἤξεύρω, διότι δὲν τὸν εἶδα ποτέ· εἶναι ἓνας ξένος, ἓνας Ἀμερικανός, ὡς μὰς εἶπεν.

— Ἄ! ἀλλὰ τότε ποῖος σὰς ἔβαλεν ἐδῶ ὡς φύλακας;

— Ἐνας, τοῦ ὀποίου τὸ ὄνομα δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Ἐννοῶ. Εἴμεθα εἰς πόλιν ἢ εἰς χωρίον;

— Οὔτε εἰς πόλιν οὔτε εἰς χωρίον. Αὐτὸ τὸ ὄπιτι εἶναι μοναχικὸ καὶ πολὺ μακρὸν ἀπὸ κάθε ἄλλην κατοικίαν.

— Δηλαδῆ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ ἐκλέξουν καλλίτερον μέρος διὰ νὰ μὲ φυλακίσουν.

— Ἄλλὰ δὲν εἶσαι καθόλου φυλακισμένη, κορίτσι μου, ἀναπαήτησεν ἡ Σημαδεμένη.

— Τότε θ' ἀνοίξουν αὐριον ἐμπροσθέν μου ὅλαι αἱ θύραι καὶ θὰ ἦμαι ἐλευθέρη.

Ἡ Σημαδεμένη ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! βλέπεις ... εἶμαι φυλακισμένη λοιπὸν, ἀφοῦ μὲ στεροῦσι τῆς ἐλευθερίας μου.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ὅλως διόλου αὐτό.

— Ἐως τώρα δὲν εἰμπαρῶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Πόσον εἴμεθα μακρὰν ἀπὸ τοὺς Παρισίους;

— Σχεδὸν τέσσαρας λεύγας.

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγὼ. Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δύο οἱ ὅποιοι μὲ ἔφεραν ἐδῶ;

— Ἐφυγαν.

— Τοὺς γνωρίζεις;

— Ὅχι.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς ποῖοι εἶναι.

— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζω, τοὺς εἶδα ἀπόψε πρώτη φορά.

— Τέλος αὐτοὶ οἱ δύο ἄθλιοι εἶναι ἐχθροὶ μου. Διατί ὅμως; τί τοὺς ἔκαμα;

— Ἄλλ' ἔχεις λάθος, κορίτσι μου, σὺ δὲν ἔχεις ἐχθρούς.

— Τί! ἀνέραζεν ἡ νεάνις· μὲ ἤρπασαν μὲ τήσῃ θρασύτητα καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ δύο ἄνθρωποι τοὺς ὀποίους δὲν γνωρίζω, καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ λέγῃς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι δὲν εἶναι ἐχθροὶ μου! Εἶναι ἴσως φίλοι μου!

— Ναί, ἴσως, κορίτσι μου, ὑπέλαθεν ἡ Σημαδεμένη μετὰ μυστηριώδους μειδιάματος.

Ἡ Χρυσαιγὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μόλις ἐπρόσθασα νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν των, ἐπανελάθεν, ἡμπορέσα νὰ ἐνοήσω ὅτι ἐπέσα εἰς χεῖρας δύο αἰσχίστων κακοῦργων. Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκαμα ὀνομάζεται ἀπαγωγὴ, εἶναι δὲ πράξις χαρακτηριζομένη ὡς κακοῦργημα· λοιπὸν εἶναι δύο κακοῦργοι. Ποῖον μέρος μετεχειρίσθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των εἰς μάτην ζητῶ νὰ τὸ μάθω· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀνώτερον τῶν ὅσα δύναμαι νὰ ἐνοήσω, καὶ τὸ θεωρῶ ἀνήκουστον... Δὲν ἡμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἐγένετο συνενόχως των ὁ Λουδοβίκος ὁ ἀμαξηλάτης μας· καὶ ὅμως διὰ νὰ πράξουν τὸ κακοῦργημα των, ἤρπασαν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν. Πῶς ἔκαμαν; Ἄ! τρομαξῶ! Ποῖος ἠξέουρι, ἐστάθησαν ἀράγε ἱκανοὶ οἱ κακοῦργοι καὶ νὰ δολοφονήσωσι τὸν Λουδοβίκον;

— Ὡ! κορίτσι μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί συνέβη, διότι δὲν ἤμουν ἐκεῖ· ἀλλὰ χρεωστώ νὰ σὲ καθησυχάσω καὶ δι' αὐτό. Εἶμαι βεβαία ὅτι κἀνὲν κακὸν δὲν ἐγένετο εἰς τὸν ἀμαξηλάτην σας.

— Καλὰ, νὰ σὲ πιστεύσω· ἀλλὰ τέλος πάντων μὲ ἀνῆρπασαν κτηνωδῶς· μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, μὲ κλείουν ἐδῶ εἰς τὸ στενὸν καὶ μόλις φωτιζόμενον αὐτὸ μέρος, μεταξύ τῶν ψυχρῶν καὶ ζοφερῶν αὐτῶν τοίχων· πρὸς ποῖον σκοπὸν, εἶπέ μου, πρὸς ποῖον σκοπὸν;

»Λέγεις ὅτι δὲν ἔχω ἐχθρούς, καὶ θέλω καὶ εἰς τοῦτο νὰ σὲ πιστεύω; ... Ἐχθρούς! Καὶ πῶς θὰ εἶχον τοιοῦτους; Ποτέ δὲν ἐπροξένησα κακὸν εἰς κἀνένα, καὶ ἔπειτα

λίγα πρόσωπα γνωρίζω εἰς Παρισίους . . . Καὶ ὅμως ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν ἢ πραγματικόν· θέλουν νὰ μὲ κρατήσουν ἐδῶ χωρὶς νὰ θέλω, κλεισμένην εἰς μακρὴν τρύπαν, τὴν ὁποῖαν δικαιοῦμαι νὰ θεωρῶ ὡς δεσποτῆριον.

»Οἱ δύο ἀπαίσιαι ἄνδρες, εἰ ὁποῖοι μὲ ἔφεραν ἐδῶ, δὲν εἶναι ἐχθροὶ μου, ἔστω· ἀλλὰ τί εἶναι λοιπόν; Ἐὰν ἐκτελοῦν διαταγὴν ἄλλου, ποῖος εἶναι αὐτός; Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ἢ ὁποῖα σὲ διώρισε νὰ μὲ φυλάττης καὶ σὲ ἤμπόδισε νὰ μοῦ εἶπης τὸ ὄνομά της; Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἄγνωστον πρόσωπον δὲν θέλει νὰ μὲ βλάψῃ, ποῖους ἔχει λοιπόν σκοπούς; Σὲ ἐρωτῶ καὶ παλιν, τί θέλουν νὰ μὲ κάμουν;

— Σοῦ ὑπεσχέθην ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου, δυστυχῶς ὅμως, κορίτσι μου, δὲν τὰ ἤξεύρω ὅλα. Ἀλλ' ἐπειδὴ θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν καλὴν μου θέλησιν, σοῦ λέγω ἀπὸ ὅσα ἤξεύρω ὅτι πρόκειται μόνον καὶ μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τῆς κλίνης της.

— Περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου! ἀνεφώνησε.

— Ναί, κορίτσι μου.

— Ἀλλ' αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγεις, εἶναι ἀνόητον!

— Καὶ ὅμως...

— Ἄ! πολὺ νόστιμον εἶναι αὐτό, τὴν διέκοψεν ἡ Χρυσουγὴ μετὰ τινος σφοδρότητος· μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, μὲ στεροῦν τῆς ἐλευθερίας μου, καὶ αὐτὸ πρὸς χάριν τῆς εὐδαιμονίας μου! . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ εἶναι περισσώτερον ἀνήκουστον ἢ τὰ λοιπά. Γνωρίζουν τάχα ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς, ἐὰν ἔχω ἢ μὴ τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποῖαν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν διὰ μέσων τῶσαν παραδόξων; Μήπως εἰζήτησα τὴν προστασίαν κανενός; Ἄ! μοῦ ἐρχεται γελασσά, καὶ θὰ ἐγέλων, ἐὰν δὲν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω!

— ὦ, κορίτσι μου, σοῦ λέγω ὅτι ἤξεύρω, ὅτι μοῦ εἶπαν. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσης...

— Σὲ ἀκούω, ἠμίλησε, ἠμίλησε.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ ἔχει πολὺ ἄλλοκότους ιδέας, ὅσον κανεὶς ἄλλος.

— Μήπως θέλεις νὰ εἶπῃς ὅτι ἔχω παρὰ τὰ κατὰ τοῦ πατρός μου;

— Ὅχι δά, ὄχι.

— Μαθε, κυρία, ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ εἶναι ἐξαιρετὸς πατὴρ· ποτὲ δὲν μοῦ ἠρνήθη τίποτε, μὲ λατρεῖ, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἴσως ὅμως σὲ ἀγαπᾷ παραπολύ!

— Εἰς πατὴρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον του ὡς πρέπει.

— Ναί, κορίτσι μου, ἀλλὰ μὲ αὐτὰς τὰς ἄλλοκότους ιδέας ὁ κύριος Δελώρμ δὲν βλέπει τὰ πράγματα ὡς τὰ βλέπουν ὅλοι.

— Ὁ πατὴρ μου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα ὡς θέλει, ἀνταπήνησεν ὑπερηφάνως ἡ Χρυσουγὴ, καὶ περὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῶν πράξεων του δὲν χρεώσται νὰ λαμβάνῃ κανένα πρὸ ὀφθαλμῶν.

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλά...

— Λοιπόν;

— Φαίνεται—πρόσεξε ὅμως, κορίτσι μου, σοῦ λέγω ὅτι ἤξεύρω— ὅτι ὁ πατὴρ σου, ὅσον καλὸς καὶ ἂν ἦναι δι' ἐσὲ καὶ ὅσον καὶ ἂν δὲν σοῦ ἠρνήθη τίποτε. ἐναντιόνοται μολαταῦτα εἰς ὥραϊον γάμον, τὸν ὁποῖον ἤμποροῦσες νὰ κάμῃς.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀνεσκήρτησεν ἀποτόμως καὶ προσέβλεψεν ἀτενῶς τὴν σύζυγον τοῦ Κοκάς.

— Βλέπω ὅτι αὐτὸ ἀρχινᾷ νὰ σοῦ προξενῇ ἐνδιαφέρον, εἶπεν αὐτῇ.

— Εἶμαι ἐκπεληγμένη καὶ τίποτε ἄλλο, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ. Ἐξηκολούθει.

— Ἀγαπᾷς ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις ἀπὸ πολὺν καιρὸν.

Ἡ νεανίς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναρριγῆσθαι.

— Καὶ σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς ὁ νέος πολὺ— ὦ! δὲν αὐτὸ τὸ καταλαμβάνει κανεὶς— καὶ ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ.

— Τότε; ὑπέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ μετὰ τινος ταραχῆς.

— Δυστυχῶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ.

— Διατί;

— Ἐξ αἰτίας ἀπὸ ταῖς ιδέαις τοῦ κυρίου Δελώρμ. Ἄν καὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶναι πλούσιος καὶ ἀπὸ μεγάλῃν οἰκογένειαν, ὁ πατέρας σου ὅμως δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ διόλου περὶ γάμου μὲ αὐτόν.

Ἡ νεανίς ἠσθάνθη ἀλγεινὸν ἐπὶ τῆς καρδίας αἴσθημα καὶ ἐταπεινώσε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Σημαδεμένη, ἐκτύπησα ἐκεῖ ποῦ ἤθελα.

Καὶ ἐπανέλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ:

— Λοιπόν, κορίτσι μου, ὁ ἐραστὴς σου ἔχει στενὸν φίλον, ὁ ὁποῖος φυσικὰ εἶναι καὶ ἰδικὸς σου φίλος. Αὐτὸς ὁ ἀφωσιωμένος φίλος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ τὸν μάθῃς, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς προστάτης, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς ιδέας του, ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν του νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πατέρα σου νὰ στρέξῃ εἰς τὸν γάμον σου. Ἐννοεῖς τώρα; Ἰδοὺ διατί εἶσαι ἐδῶ. Ὡστε βλέπεις ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβῆσαι καὶ ὅτι πραγματικῶς μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου πρόκειται.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Μολοντί ἐφαίνοντο ὡς ἀληθῆ ὅσα τῇ εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, ἐν τούτοις δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀρκούντως πεπεισμένην.

Ἡ Σημαδεμένη παρίστη ἐξαιρετὰ τὸ πρόσωπόν της, ὠμίλησε μετὰ πολλὰς εὐκρινείας, κατάρθωσε νὰ καταστήσῃ ὀλίγον γλυκυτέραν τὴν τραχεῖαν αὐτῆς φωνὴν καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἡμιστὰ εὐάρεστον φυσιογνωμίαν της τὴν ἐκφρασιν, ἣτις ἀπητέτο ὅπως κολακεύσῃ τὴν νεανίδα, τὴν καθησυχασῇ καὶ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην της.

Ἐπεκράτησεν ἀρκούντως μακρὰ σιωπὴ, καθ' ἣν ἡ Χρυσουγὴ ἐσκέπτετο.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, ἔχεις ἀκόμη τίποτε νὰ μ' ἐρωτήσης;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς. Ἐξ ὅσων μοὶ εἶπες, βλέπω, ὅτι εἶσαι ἐντελῶς πληροφορημένη. Ἡξεύρεις πῶς ὀνομαζέται αὐτὸς ὁ νέος ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμῇ νὰ μὲ νυμφευθῇ;

— Δὲν μοῦ εἶπαν τὸ ὄνομά του.

— Θὰ τὸν ἴδω ἐδῶ;

— Αὐτὸ, κορίτσι μου, δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Τότε δὲν θὰ γνωρίζῃς καὶ ἂν ἤξεύρῃ ἐκεῖνος ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Ναί, δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Πόσον καιρὸν στεροῦμαι τῆς ἐλευθερίας μου;

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἀπὸ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποῖας θὰ κάμῃ διὰ νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του.

— Ὡστε δι' αὐτό, καὶ μόνον δι' αὐτό μὲ ἤρπασαν;

— Σοῦ τὸ εἶπα αὐτό.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ταχὺ βλέμμα.

— Τότε, εἶπεν, ἐξηγήσου· ποῖα ἢ ἀνάγκη νὰ μὲ βάλουν εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν;

Ἡ Σημαδεμένη ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν περιπεπλεγμένη, ἀλλ' ἀναλαβοῦσα ἐν τάχει τὴν ἀταραξίαν της, εἶπε:

— Ἐφοβοῦντο μήπως καὶ δὲν στέκεισαι ἡσυχᾶ, καταλαμβάνεις ἐὰν ἐβάξῃς ταῖς φωναῖς, ἐὰν ἐφώνάζῃς καὶ ἐζητοῦσες βοήθειαν, ἐὰν ἐζητοῦσες νὰ φύγῃς, ἐὰν τέλος πάντων δὲν ἤθελες ν' ἀκούσῃς ἀπὸ λόγικα, ἔπρεπε νὰ ἔχουν παρμένα τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ πᾶν χαμμένα μὲ κάμμιὰ κακοκεφαλιά σου.

— Καλὰ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς βλέπεις, μετὰ γενναϊότητος ὑπομένω τὴν τύχην μου, δὲν ἔχω κάμμιαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαναστῶ, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ φύγω— τὸ ὁποῖον μάλιστὰ, ὡς εἶμαι πεπεισμένη, εἶναι ἀδύνατον—θὰ μὲ καταδικάσῃς καὶ παλιν ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔχω διαταγὰς, ἐψέλλισεν ἡ Σημαδεμένη μετ' ἀμνηχανίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἀπήστραψαν.

Ἡ γυνὴ ἐνόησε τὴν ἀβελτηρίαν της, διότι ἐπανέλαβε ζωηρῶς μετὰ μειλιχίου φωνῆς:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ διαταγαὶ αὐταὶ μοῦ ἐδόθησαν διὰ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤθελες ἀντισταθῆ.

— Λοιπόν;

— Καλὰ ποῦ τὸ ἠθυμήθηκα, νὰ σοῦ ἀφῆσω τὸ πλαγιὸν δωμάτιον εἰς τὴν διαθέσιν σου, αὐτὸ τὸ παίρνω ἐπάνω μου, ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς νὰ μὴν ἀνοίξῃς τὸ παράθυρον, μολοντί θὰ βαλῶ αὐριον ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου νὰ τὸ καρφώσῃ. Ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ βαλῶ ἄλλου νὰ κοιμᾶσαι, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κάμω· δὲν θὰ σ' ἔχω ὅμως κλεισμένη ἐδῶ, ἡ θύρα θὰ μένῃ ἀνοικτῆ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν, σ' ἀρέσει αὐτό;

— Τί νὰ κάμω; λέγω ὅτι μοῦ ἀρέσκει.

— Ἄϊ, δὲν θὰ πῆς διόλου ὅτι δὲν εἶμαι περιποιητικῆ... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν μὲ κατεμάχουσες.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Σημαδεμένη ἠγέρθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁ-
δοῦ Σταδίου 36.
Βισάντιον, λευκὸν καὶ
μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτικα. Οἶνοι κοι-
νοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκάν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξῆ ἐ-
βραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθώδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑπελοουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσῃ ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐρθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαυλίαις.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμένα.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς καὶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισηθία διακινουμένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πλῆθων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἧτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός της. Αἱ προσερχόμενα θὰ εὐρωσι μεγάλην συλλογὴν πλῆθων ὄλων νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἰσόδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαρινὰ	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	—	8.55	5.24
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. —	11.00	7.45	9.15
Ἄγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἄγιον	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαρινὰ	ἀν. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00		Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Ναύπλιον	ἄφ. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Τρίπολις	ἀν. 6.45π	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτιστοῦ καὶ ἐκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικῶν διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

Ὁ Θεσσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνωστοῦ ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΣ** τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Τοῦ 1887	.....δρ. 5
Τοῦ 1888 — 1891	ἀνὰ δρ. 8 δρ. 32
Τοῦ 1892 (ἐξέμ.)	.....δρ. 5

δρ. 42

Ἀπαντες δι' ἑοῦς δραχμὰς 355
(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1.50, ἐξωτερικοῦ δρ. 7 Κατὰ τὸ μὲν ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὁλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἐξαετούς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται:

- 15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα
- 250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
- 300 Ποιήματα ὄλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλολογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἀβήρα παικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ **1800**. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρὺ, ἀλλ' εὐπαναθεῖ εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδομηκτικῆς αὐτῶν. Οὐδέμίαν ἐπιτέλει οὐσίαν περιέχει.

Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιαιοπολιτικὸν τῆς «Κορίνθου» ὁδὸς Προαστίου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκαστὴ φιάλη δραχμῆς ἰσότητος. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτίων, μαστουίνων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διδακκαλία Δωρεάν.

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

Ἐπισκευὴ Δωρεάν.

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ